

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Ar. 20.

Den 15de Juli 1888.

37te Aargang.

Et nyt Vidnesbyrd om Gud.

(Af B. H. Roberts.)

Det er bevisligt at Menneskeslægten behøver nye Vidnesbyrd om Gud. Tidernes Irreligiositet og Tritanferiets tiltagende Udbredelse i de kristne Lande, saavel som de Kristnes indbyrdes Uenighed angaaende deres religiøse Begreber, der stedse forøger Sekternes Antal, og den øjensynlige Mangel paa sand, levende og virksom Tro paa Guds Søns Evangelium, bevise Sandheden af denne Paastand.

Den kristne Verdens Tilstand i vor Tid ligner meget Jodernes som den var paa den Tid, da Guds Søn kom til Verden. Joderne havde fra deres Forfædre mogtaget et Religionshystem og en Regjeringsform, som vidnede om Giverens Visdom, Godhed, Retfærdighed og Magt. Gud havde givet dem disse, men de og deres Born havde forvansket Religionen og efterlevede ikke længere dens moralske Forrifter; de vare, som en Folge af deres Overtrædelser, berøvede denne guddommelige Regjering, saa at de ved Messias

Komme befandt sig i Trældom, og kun efterlevede en forvædet Religions dode Bogstav; „de gave Tiende af Mynte, Kommen og Dil, men undlode at iagttage de mere vigtige Lovens-Bud om Barmhjærtighed og Tro“; de holdt lange Bonner paa Gadehjørnerne, for at æres af Menneskene, men paa samme Tid berøvede de Enfers Huse; de rensede Fadet udbændigt, men indvendig vare de fulde af Vold og Undertrykkelse; de prydede de gamle Profeters Grave, men paa samme Tid ville de ihjelslaa de Guds Tjenere, som han sendte iblandt dem; de roste sig af at være Abrahams Born, men forsonde at gjøre Abrahams Gjerninger; de solte sig stolte af, at have Guds Lov der blev givet deres Forfædre, men tilskidsatte den, naar den kom i Modstrid med deres Traditioner. Saadan var Jodernes Tilstand for nitten Hundrede Aar siden, og saadan er de Kristnes Tilstand i vor Tid.

Guds Søns Evangelium var givet

Fædrene i al dets oprindelige Menighed, Tydelighed og Kraft, men efterhaands som Aarene hengik og Profeternes og Apostlenes inspirerede Røst forstummede ved deres Dod, blev Evangeliet forvanstet. Fordommelige fjætterske Lærdomme snege sig ind i Kirken og Sandhedens Vej blev bespottet; man vilde ikke længere fordrage den funde Lærdom, men, efter som det kildrede Drene, valgte man sig Lærere i Høbetal og Sandheden blev forvendt til Fabler, og af deres egen Midte opstod Mænd, som talte forvendte Ting, for at drage Disciplenes Mængde efter sig. Saaledes bleve Evangeliets Love overtraadte, Ordinantjerne forandrede, Pagterne brudte og de faa af Evangeliets Sandheder som vare tilbage faa sammenblandede med hedensk Filosofi, at Kristendommen blev berøvet næsten ethvert Spor af dens oprindelige Glans.

De paafølgende Slægter, som saaledes befandt sig i et aandeligt Mørke, forogede derfor stedse de foregaaende Tidsaldres Bildfarelser, og den ene Udfejelse førte bestandig andre efter sig, indtil den religiøse kristne Verden nu befindes at være opløst i mange stridende Partier og i en fuldkommen Forvirring. Derfor maa de nu nøjes med lignelsesvis at nxre sig ved de visne tørre Blade efter de, af Mennesker, indstiftede Religionsystemer, i Stedet for den kraftige aandelige Næring, som de fik under Herrens inspirerede Apostle og Profeter i gamle Dage.

Man vil maasse bestyldte os for Strengthed, fordi vi skildrer den kristne Verden paa den Maade, men ved at undersøge, vil man finde, at denne Fremstilling, som forekommer streng, dog er sandfærdig. Vi finde i Stedet for den Enighed, som man af Bibelens Vidnesbyrd kunde vente at finde som

et Særkjende for Kristi Kirke, kun indbyrdes Uenighed og Kirken opløst i stridende Sekter. Vi finde ligeledes, i Stedet for det inspirerede Præstedomme, som indbefattede Apostle, Profeter, Halvfjers, Eldster, Visdoms og andre Embedsmænd, som stode i direkte Forbindelse med Himlen, enten ved Engles Tjeneste eller den Helligaands Inspiration, nu kun en Mængde forskellige Kirkesamfund som ere indstiftede af Menneskene og vistnok ofte meget imponerende og veludtænkte efter deres Synsmaade, men uden guddommelig Fuldmagt, eller Inspiration fra Himlen. I Stedet for den tidligere Tro, som viste sit Liv ved de Gaver og Kræfter, der tilhørte Guds Søns Evangelium, saa som Kundskab Gave, Vidoms Gave, Tro til at helbrede de Syge, Profetiens Gave, Evne til at bedømme Mander, Tungemaal Gave o. s. v. finde vi at Nutidens saakaldte kristne Præster lære deres Tilhængere, at disse Gaver og Kræfter ikke længere behøves. Saaledes finder man, at de i Stedet for at trage efter den Tro, som en Gang var skjænket de Hellige og som Skriften lærer, at man skulde trage efter, nu ikke længere trage efter den, og desuden lærer, at den slet ikke behøves mere. I Stedet for at besidde den Helligaand, med dens Gaver og Kræfter, som ikke blot bevirker Fred, Glæde, Kjærlighed, Sagtmodighed, Godmodighed og Maadeholdenhed, men ogsaa leder ind i al Sandhed og vidner om, at Jesus virkelig er Kristus, saa at man kan være uden Tvivl i Henseende til dette vigtige Tro-Princip, anses Mander nu for unødvendig til disse Djemed. I Stedet for at besidde den Aand, som tager af Faderen og aabenbare det Tilkommende for Menneskene, den Aand, som er Profetiens

Maad ved hvilke de hellige Skrifter bleve skrevne, og glæde sig ved Hjælpsen af dens herligste og mest ophojende Kræfter og Virkninger, fortælle de jektteriske Krisne og især deres Præster os, at det aldrig var Guds Hensigt, at den Helligaand skulde vedblive at meddele Menneskene disse overordentlige Gaver og Kræfter. Dette er imidlertid en aldeles ugrundet Paastand, for hvilke de ikke kunne fremføre et eneste Bevis fra Bibelen, men imod hvilken Guds Ord, i Maad og Mening udtaler sig paa det bestemteste.

Saaledes er Jesu Kristi himmelsendte Religion bleven nedværdiget til en livløs Gudsdyrkelsesform der ikke mere besidder den oprindelige Tro's Kraft. Vantro er derfor nu saa ganske almindelig i alle de kristne Samfund, og tiltager mere og mere. Dette beviser at de Vidnesbyrd, som overbeviste og tilfredsstillende vore Fædre ikke ere tilstrækkelige eller tilfredsstillende nok for Efterkommerne, i det mindste ikke i vor Tid. Derfor taber Kristendommen mere og mere sin religiøse Karakter og eksisterer nu mere som en Samfunds-Institution, end som en Religion, og den Indflydelse, som den endnu besidder, er derfor mere som en Følge af at den er en national eller traditionel Institution end en Troesbekjendelse.

Vi mener ikke hermed at sige, at der intet Sandt eller Godt findes blandt Nutidens kristne Sekter. Længe efter at Solen er gaaet ned, vil dens herlige Straaler endnu forgylde Bjergetoppene og de lette Skyer paa den rolige Himmelhvalvning, og vi fryde os endnu en Stund ved den skjonne Aftenrode. Saaledes er det med Jesu Kristi Religion. Guds Son bragte et saa herligt religiøst og moralsk System af Sandheder til Verden, at hele Jorden folte Virkningen af dets Lys og, end-

skjondt Menneskene fordarbede hans Evangelium ved at blande det med deres forsængelige og falske Filosofi, afvege fra dets Principer og Forrifter og ved deres Traditioner gjorde det mindre virkningsfuldt og skjulte dets herlige Straaler under Overtroens og Daarskabens tykke Skyer, saa kunde de dog ikke aldeles tilintetgjøre de Sandheder som her og der endnu vare tilbage af Evangeliets klare Sollys. Disse kostbare Sandheder vare ligesom Diamanter fundne i en Grus-Dyngge, og have derfor tiltrukket sig tænkende og oplyste Mænds Opmærksomhed i en saadan Grad, at de have glædet sig over dem, som om de havde fundet hele Bjergruben hvorfra disse Statte oprindelig kom, i Stedet for, at de kun have fundet nogle affondrede Brudstykker, og i deres Henrykkelse have de bygget nye Læresystemer paa dem, der saaledes kom til at indbefatte nogle af de sande Principer, som Guds Son fordem lærte Menneskene. Dette kan være godt nok, saa langt det rækker, men ligesom alt det kunstige Lys, som menneskelig Videnskab og Dygtighed muligvis kunde frembringe om det blev søjet tilfammen, ikke kunde frembringe én Sol, saaledes kan heller ikke alle de Sandheder, som de kristne Sekter ere i Besiddelse af, selv om de kunde blive forenede under et System eller i ét Samfund, ikke maale sig med det fuldkomne Sandheds-System, som Jesu Kristi Evangelium indeholder. Ingen uden Gud kan gjenoprette det i dets Fuldkommenhed.

Vi ønsker ikke at man skal forstaa os at mene med det, som vi her har sagt om den religiøse Verden i Almindelighed, at der ikke findes mange Tusinde oprigtige og gudfrygtige Mennesker, baade Mænd og Kvinder, i de forskjellige jektteriske Kirkesamfund, eller

at Gud ikke elsker dem. Der gives Tilfælde, hvor de enkelte Mennesker have sig over deres Troesbekjendelses snevne Regler; ædle Sjæle som ere saa dybt gjennemtrængte af Gressfrugt for Gud, og som have en saadan ærlig Attraa efter at gjøre hans Villie, at de, trods de falske, døde Troes-Systemer og kraftløse Kirkesamfund, som de maatte tilhøre, alligevel have Samfund med Gud og ere forsikrede om, at de nyde hans Velbehag.

Men for at standje Bantroens videre Udbredelse og Iukke Spotterens Mund; for at gjentindføre det sande Evangelium og bringe Menneskene til Troens Enhed; for at styrke og bekræfte de Kristne i deres Tro paa Kristus og indgyde nyt Liv i hele den religiøse Verden, er et nyt Vidnesbyrd om Gud absolut nødvendigt — og et saadant Vidnesbyrd har Gud virkelig givet.

Dette nye Vidnesbyrd er skjænket os ved Guds Åbenbarelse til Menneskene i denne vor Tidsalder. Vi indsejer godt at vi ville møde Indsigelser, idet vi gjøre denne Paastand, og vi er derfor beredt paa at imødegaa og ved junde Beviser tilintetgjøre dem, inden vi tør haabe at Læseren vil skjænke vore Anstuelser videre Opmærksomhed. Hermed hentyder vi til den saa almindelig antagne Mening, at Bibelens Indhold er fuldstændigt og at der ingen flere Åbenbaringer ville blive givne, men jeg nærer ingen Tvivl om, at man jo langt snarere vilde skjænke mig Opmærksomhed og Tiltro, dersom jeg kunde sige, at dette nye Vidnesbyrd var Resultatet efter omhyggelig mennefskelig Granskning, eller opnaaet ved

et heldigt Tilfælde, lig det, da man opdagede den nu saa bekjendte Rosette Sten*), der har kastet saa meget historisk Lyg over de jodiske Skrifter, eller ved at de Lærde, gjennem mikroskopiske eller teleskopiske Observationer, havde fundet nye Beviser for Sandheden af de Åbenbaringer, som indeholdes i de hellige Skrifter; men at sige, at dette nye Vidnesbyrd er opnaaet ved Guds Åbenbarelses i vore Dage, vil strax fremkalde de kristne Sæters for-enebde Modstand, fordi deres Trationer lære dem, at Gud ikke mere vil aabenbare sig til Menneskene. Da denne Indsigelse moder os i Begyndelsen, maa den derfor først drostes og sættes til Side.

Intet kan være mindre sandt eller mindre overensstemmende med Ånden i de Lærdomme, der gaar igjennem den hellige Skrift, end at paaftaa, at Åbenbarelse ophørte for nitten Hundrede Åar siden, og at der ikke vil gives mere. Enhver, som vil gjøre sig den Ulejlighed, at læse Ap. Gj. 2, 38—39, vil uden Tvivl indromme, at Skriften der giver et Løfte om den Helligaand, der gjælder til Alle, som Gud vilde kalde ved Lydighed under Evangeliet. Skriftstedet lyder saaledes: „Men Peter sagde til dem: omvender Eder, og hver af Eder lade sig dobe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle saa den Helligaands Gave; thi Eder og eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilke som helst Herren vor Gud vil kalde dertil“. Jeg kan ikke se at en Forjættelse, gjældende for Alle, kunde være bedre udtrykt med

*) I Staden Rosette, ved Nil-Flodens vestlige Udmunding fandt man i Mæret 1802 en Sten, hvorpaa en Indskription var indhuggen i tre forskjellige Sprog; nemlig, Græsk, Koptisk og Ægyptisk eller i Hiereoglyph-Sproget. Ved at sammenligne dem med hverandre fandt man Reglen til sidstnævnte Sprog, som derved aabnede det gamle Ægyptens historiske Statte for den videnstabelige Verden.

det samme Antal Ord. Det indbefatter alle Folk og alle Tidsaldr. Derjom Menneffene fuldelig forstode at sætte Pris paa denne Forjættelse, der blev udtalt af en Mand, som havde Myndighed til at tale i Guds Navn, da vilde de nyde Aandens Frugter, og én af disse er, at den skal undervise os om Gud og vise os det Tilkommande. Jesus siger: „Men naar han, den Sandheds Mand, kommer, skal han vejlede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han horer, skal han tale, og tilkommende Ting skal han forkynde Eder. Han skal herliggjøre mig; thi han skal tage af Mit og forkynde Eder. Alt hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af Mit og forkynde Eder“. (Joh. 16, 13—15.)

„Men naar Talsmanden kommer, hvilken jeg skal sende Eder fra Faderen, (den Sandheds Mand, som udgaar fra Faderen,) han skal vidne om mig“. (Joh. 15, 26.) Paulus siger: „Jugen, som taler ved Guds Mand, udsiger Forbandelser over Jesus, og Jugen kan kalde Jesus Herre, uden ved den Helligaand“. (1 Cor. 12, 3.)

Uf dette fremgaar det, at den Helligaand er et Vidne om Kristus, et Vidnesbyrd om Jesus, og man bør erindre, at da Aabenbareren Johannes faldt ned for Engelens Fodder og var i Begreb med at ville tilbede ham, sagde denne til ham: „Gjør det ikke! Jeg er din Medtjener og dine Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud! thi Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Mand“. (Aab. 19, 10.)

Da den Helligaand er et Vidne om Jesus, er den ogsaa derfor Profetiens Mand. Det var under denne Mands Indflydelse, at de hellige Skrifter bleve skrevne, og derfor siger Apostelen Peter: „Thi aldrig er nogen Profeti fremført

af menneskelig Villie, men de hellige Guds Mand talede, drevne af den Helligaand“. (2 Pet. 1, 21.) Det, som disse hellige Mænd talede, blev nedskrevet og saaledes fik vi Bibelen. Da vi heraf se, at den Helligaand er den kilde hvorfra Menneffene erholde guddommelig Inspiration og Aabenbarelse, og at Forjættelsen om den Helligaand gjælder til Alle, som Gud vil kalde til at adlyde Evangeliet, baade de som maatte leve i vor Tidsalder jaavel som de, der levede i Jordens Dage, hvorledes kan man saa finde Grund til at modsætte sig den Tanke, at Gud skulde ville give et nyt Vidnesbyrd om sig selv i denne vantro Slægt? I det vi undersøge, ville vi komme til at bevise, at Læren om at Aabenbarelse skulde ophøre, er aldeles imod Guds Ord og Forjættelser.

I det Apostelen Peter gjendrev den Beskyldning, som man havde gjort imod ham og hans Medbrødre, nemlig, at de vare drukne, da Mængden horte dem tale i forskjellige Tungemaal og profetere, anførte han følgende af Joels Profeti: „Og det skal ske i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Mand over alt Kjød; og eders Sønner og eders Døtre skulle profetere og de Unge blandt Eder skulle se Syner, og de Gamle skulle have Dromme: ja endog over mine Tjenere og over mine Tjenestekvinder vil jeg i de Dage udgyde af min Mand, og de skulle profetere“. (Ap. Gj. 2, 17—18.) Jeg véd vel, at mange ville indvende og sige, at denne Joels Profeti blev opfyldt den Gang, da den Helligaand blev udgydt paa Apostelene paa Pinsedagen i Jerusalem, men at dette ikke var Tilfælde vil man forstaa, naar man nøjere læser Peters Tale og bedre lægger Mærke til Profetiens Udtryk. For det første er det værd at mærke, at

Landens Udgydelse skulde ske i de sidste Dage; for det andet, skulde den vorde udgydt over alt Kjød og paa Herrens Tjenerinder, saavel som paa hans Tjenere; men paa Pintsedagen blev Landen kun udgydt over Apostlene, og ikke paa alt Kjød — paa nogle af Herrens Tjenere, men ikke paa nogen af hans Tjenerinder. Derfor blev denne Joels Profeti ikke opfyldt paa Pintsedagen, ejheller vil den vorde opfyldt, indtil den herlige Tid kommer, da Løven og Lammet skal leve fredeligt sammen, og alt Fjendskab mellem Mennesker og Dyr vil ophøre, og der ikke skal findes Noget, som vil gjøre Skade eller forværre paa hele Guds hellige Bjerg. Hvorledes skal man da forstaa Peters Mening om denne Joels Profeti, i Forbindelse med den Helligaands Udgydelse over Apostlene, naar han siger: „Dette er, hvad der er sagt ved Profeten Joel?“ Apostelen mente, at hvad de her vare Vidner til, vare Virkningerne af den samme Mand, om hvilken Joel havde sagt, at den slutteligen vilde vorde udgydt over alt Kjød; paa Guds Tjenerinder lige saa vel som paa hans Tjenere. Vi kunne deraf slutte, at der i de sidste Dage vil ske en endnu mere underfuld Udgydelse af Profetiens Mand over Folket, end der endnu er sket.

Vi finde endvidere, at Bibelen paa mange Steder erklærer tydeligt, at himmelske Sendebud skulde gjæste Jorden i de sidste Dage — ganske vist langt senere end Apostlenes Dage, f. Ex. En Engel skulde komme til Jorden, naar Guds Doms Time var forhaanden, og strax for Messias herlige Tilkommelse; han skulde tillige bringe et evigt Evangelium, som skulde forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. (Aab. 14, 6—7.) Et særskilt Sendebud skulde ogsaa berede Vejen

for Guds Sønns herlige Tilkommelse — naar han skulde pludselig komme til sit Tempel — naar det vilde falde vanskeligt at bestaa for hans Komme — naar han skal komme for at rense Levi Sonner, saa at de kunne frembære et Offer for Herren i Retfærdighed. (Malach. 4, 5—6.) Engle skulde samle de Udvalgte, fra de fire Verdens Hjørner, fra den ene Ende af Himlen og til den anden. (Matth. 24, 31.) To Profeter skulde opstaa i Jerusalem, som skulde have Magt at tilslukke Himlen, saa at det ikke skulde regne i en vis Tid, men som dog, trods den store Magt som de ere i Besiddelse af, ville lide Martyrboden — ville besegle deres Vidnesbyrd med deres Blod. (Aab. 11, 3—14.)

Sjont alle disse Begivenheder ere tydeligt forudsagte i den hellige Skrift, vil Kristenheden alligevel lade sig indbilde, at der ingen Aabenbarelses vilde blive givne senere end dem, som indeholdes i det nye Testamente, tvært imod hvad Guds Ord lærer os. I Stedet for at følge Apostelen Judæ Formaning, „at stride for den Tro som én Gang var overleveret de Hellige“, (Juda 3,) og som vilde give Menneskene en fortsat Række af Aabenbarelses og Englebesøg, have vor Tids foregivne Religionslærere sat sig den Tde i Hovedet og forkynde den til Andre, at Bibelen lærer, at Profeti skulde ophøre, Engle ikke mere gjæste Jorden og Aabenbarelsens Rost ikke mere høres blandt Menneskene.

Vi ville nu i Korthed undersøge nogle af de Skriftsteder, som man bruger for at bevise, at Profeti og Aabenbarelse skulde ophøre. Man benytter f. Expl. følgende: „Der nu Jesus havde taget Eddiken, sagde han: det er fuldbragt, og højede Hovedet og opgav Landen“. (Joh. 19, 30.) Dette

Skriftsted er tagen fra Johannes's Beretning om Jesu sidste Øjeblikke, og Ordene, „Det er fuldbragt“, ere bleve forvædte af Modstanderne af ny Aabenbaring til at skulle betyde, at efterkom Kristi Gjerning var fuldbragt, saa skulde der ikke mere gives ny Aabenbaring. At disse Ord, som faldt fra Guds Søns Læber i hans Dødsøjeblikke, ikke havde nogen saadan Mening, vil man let forstaa, ved at erfare, at næsten alle de Aabenbaringer, som indeholdes i det nye Testamente, bleve givne efter at Jesus udbrod paa Korset, „det er fuldbragt“. Det kan heller ikke mene, at Jesu Gjerning var fuldbragt; thi vi finde ham, efter hans Opstandelse, blandt Disciplene i fyrrethve Dage beskæftiget med at undervise dem om de Ting, som henhøre til Guds Rige. (Ap. Gj. 1, 3.) Hvad Jesus mente med disse Ord var, at hans Lidelser var til Ende; thi han havde drukket den bitre Kalk, som hans Fader havde isjænknet ham, indtil den sidste Draabe.

Et andet Skriftsted, som hyppigt benyttes imod Troen paa ny Aabenbaring, er dette: „Kjærligheden afsalder aldrig; men enten det er profetiske Gaver, de skulle affkaffes, eller Tungemaal, de skulle ophøre, eller Kundskab, den skal affkaffes“. (1 Cor. 13, 8.) Her, siger man, er en bestemt Erklæring om, at Profeti skal ophøre, og Modstanderne af ny Aabenbaring tro sig ret-

ferdiggjorte i at forkaste Alt som gjor Paastand om at være aabenbaret af Gud, naar det ikke findes i Bibelen, uden at tænke paa eller ulejlige sig med at undersøge naar og under hvilke Omstændigheder Aabenbarelse skulde ophøre. Derjom de, der støtte sig paa dette Skriftsted for deres Ret til at forkaste ny Aabenbaring, ville læse det øvrige af Skriftstedet, ville de finde naar Profetien, Tungemaal's Gaven og andre Naadegaver skulde ophøre; thi der staar, „naar det Fuldkomne kommer“. Vi ville anføre det Hele, med Pauli egne Ord: „Thi vi forstaa i stykkevis, og profetere i stykkevis, men naar det fuldkomne kommer, da skal det, som er i stykkevis affkaffes“. (1 Cor. 13, 9—10,) og han siger derpaa videre, at paa den Tid (det vil sige i Apostlenes Dage) saa' de, som i et Spejl, dunkelt, men naar det Fuldkomne skulde komme, da lovede han dem, at de skulde se Ansigt til Ansigt, kjende ligesom de vare kjendte. Dette skete ikke i Pauli Dage og er heller ikke sket endnu, og indtil den Tid kommer, da vi skulde se Gud Ansigt til Ansigt, kjende ligesom vi ere kjendte og al usfuldkommen Kundskab er vegen til Side for den fuldkomne Kundskab, ville vi tilstrænge Aabenbarelse, Profetiens Gave og Engles Tjeneste, for endog blot at kunne se, som i et Spejl, mindre tydeligt.

(Fortsættes.)

Tankeprog. Vinranken bærer tre Klaser; den første hedder Glæde, den anden Drukkenstab, den tredje Voldsfærd.

Man kan stedse være overbevist om, at hvor der er Troskab, der er der ogsaa Kjærlighed; thi den ene er ikke mulig uden den anden. Hvor jeg ser en tro Mand, der ved jeg, at jeg tillige ser en kjærlig Mand. Sand Troskab har altid sin Rod i Kjærlighed og er begrundet i Kjærlighed til Gjerningen selv.

Den 15de Juli 1888.

Om Udbredelsen af det skrevne Ord.

Vi besidde store Fortrin fremfor vore Forfædre i denne Uddeling af Evangeliets Husholdning, ikke alene ved de mange mundtlige Vidnesbyrd om samme som vi kunde udsende i Verden, men ogsaa derved at vi kunne udsende det skrevne Ord, gjennem Trykning; og ofte kan en Bog eller et Skrift bringe Vidnesbyrdet om samme, hvor en Herres Tjener ikke vilde blive tilstedt personlig Afgang.

Landets forskjellige Institutioner have af Erfaring følt hvilken Magt Pressen har til at fremme eller modvirke en Sag, enten den er religiøs eller ikke, og man forsjømmer derfor heller ikke at benytte den Magt efter bedste Evne for at fremme sine Hensigter. Hvor meget mindre skulle derfor vi, som Herrens Tjenere, forsjømme at benytte den til Evangeliets Udbredelse i alle Dele af Landet; thi det Evangelium, som vi forkynde, og som vi opfordre Menneskene til at undersøge, er uovervindeligt og vil bestaa naar alle mennekelige Systemer, om end de nu ere populære, ville falde sammen, som det har været Tilfælde med saa mange tidligere Theorier, som Fortidens Videnskabsmand og Theologer havde opstillet, og som i sin Tid vare Gjenstand for Menneskenes Beundring og Tiltro, men som nu betragtes som alt Andet end sande Grundfætninger.

Lad derfor de præsiderende Brødre, gjøre det til sin Opgave, at udsprede det trykte Ord ved alle lovlige Midler, og lad Kirken's Medlemmer efter Evne gjøre det samme, saa at Sandhedens Principer kunne blive fremfattede for Folket. Der gives mange Tilfælde, i hvilke Folk, som have en urigtig Forstaaelse af vor Religions Grundfætninger, ved at komme i Besiddelse af vore Skrifter, ere blevne overbeviste om Sammes Sandhed og have annammet Troen og vist Lydighed til den.

Den store Uvidenhed, som hersker angaaende vore religiøse Principer og den stærke Fordom, som næres imod os og vedligeholdes af sekteriske Lærere og fanatiske Skribenter, burde anspore os til med fornøjet Iver, at søge at adspredde dette sorgelige Mørke, som jaaledes indhyller Folkets Sind. Mange tro endogsaa, at vi forkaste Bibelen og at vi ikke anerkjende den for at være Guds Ord, og de ville derfor undertiden udbryde med Forundring, naar de læse vore Skrifter eller høre vore Eldster tale: „vi troede, at I havde en ny Bibel, men nu se vi at I benytte den samme gamle Bibel, som vi bruge.“

Det er ligeledes, bleven sagt og publiceret om os, og desværre troet af Mange, at vi forkaste og fornægte Kristi Forsoning, men om de ville læse vore Skrifter eller bivaane vore Forsamlinger, ville de snart erfare hvor storligen de have taget fejl.

Af de her anførte, saavel som af mange andre Grunde, burde det være indlysende for enhver Sidste-Dages Hellig, hvor meget Godt de ville være i Stand til at udrette blandt deres Medmennesker ved at udsprede det skrevne Ord iblandt

dem. Det er vistnok saa, at der findes ogsaa Mange, som, lig Mikodemus, ikke tør aabenhjert besøge vore Forsamlinger, men som dog med Interesse ville læse vore Skrifter.

Et Tilbageblik. De sidst forløbne sex Maaneder have været mærkværdige i mange Henseender, og et Tilbageblik, vil vistnok bringe mange Mennesker til at tænke og nøjere overveje de besynderlige Situationer. Saaledes havde man ved Aarets Begyndelse ganske ualmindelige Snestorme, ikke alene hvad Sneens Mængde angaar, men ogsaa med Hensyn til de Steder, hvor den faldt i hidtil ukjendte Mængder, som f. Expl. Ny York, hvor den i flere Dage næsten standsede af Færjel paa Gaderne. Kort efter kom Efterretningerne om de skrækelige Jordstjælv i Kina, hvorved mindst 15000 Mennesker omkom og 8 a 10000 druknede ved Oversvømmelserne, som vare forarsagede ved at Flodernes gamle Lejer bleve forstyrrede. Senere have Oversvømmelserne i Europa anrettet uhyre Odelæggelser og mange Menneskeliv ere derved gaaet tabte. Paa Havet har Orkanerne krævet mange Døse og i Amerika have Cycloner og Oversvømmelser ikke mindre tilkjendegivet Naturens Kræfter, naar den Almægtige tilsteder dem lidt Frihed.

De seneste Efterretninger melde om store Ildbrande i Sverrig, i hvilke hele Byer ere blevne Quernes Rov og hvorved flere Tusinde Mennesker have mistet al deres jordiske Ejendom. Byerne Sundsvall og Umeå ere nedbrændte. Paa samme Tid have store Skovbrande anrettet stor Odelæggelse i Norge og paa andre Steder. Dertil hænger Frygten for en almindelig europæisk Krig, som en truende Sky over Folkene, og Millioner af den kraftigste Ungdom staa kampfærdige og udrustede med den nyere Tids bedst konstruerede Odelæggelsesmidler for paa et givet Signal, at sprede Odelæggelse, Død og Sorg i mange Tusinde Hjem blandt den kristne Verdens civiliserede Nationer og myrde hverandre indbyrdes, uden at turde spørge: Hvorfor?

I Modsatning til dette sørgelige, mørke Billede henviser vi til Herrens Værk iblandt Menneskene, idet han ved sine Tjenere og ved sit Folk virker for at frelse dem, ved at tilbyde dem Evangeliet; ved at advare dem om de truende Strafdomme, som i Fremtiden ville ramme de Ugudelige og ved at indsamle de Oprigtige, „for at de ikke skulde vorde delagtige i hendes (Babylons) Synder og og rammes af hendes Plager“; ved at bygge Templer i Stedet for Fæstninger; ved at samle Sjæle, i Stedet for Krigsmateriel og Soldater, og ved at berede sig for at imodtage ham, hvis Ret det er at regjere, som er Herrens Herre og og Kongers Konge, som vil skjænke Jorden Fred og forhindre at de Ugudelige skulle trænge og forfølge hans hndnyge Disciple, naar Jorden skal vorde fuld af Guds Kundskab, ligesom naar Vandet skjuler Havets Bund og Jagen ydermere findes til at fordærve eller gjøre Dødt paa hele Guds hellige Bjerg.

C.

Beskikkelse. Ældste N. L. Stanch er herved beskikket til at præsidere over Kristiania Konferencen, i Stedet for H. J. Christiansen, som er lost. for at vende tilbage til sit Hjem, med det Emigrations-Selskab, der forlader Kristiania den 20de Juli.

Aandens Udødelighed.

(Af C.)

(Fortsat fra Side 303.)

Ligesom Abraham blev udvalgt af Gud, fordi han var én af de store, ædle Mænd blandt den store Mangfoldighed som i Begyndelsen befaandt sig i Guds Nærværelse, saaledes var der mange Andre, som af samme Aarsag bleve udsætte til at være Fyrster, i aandelig Forstand, blandt deres Brødre naar de tiltraadte deres Provestand i de jordiske Tabernakler. Dette kan tydeligt ses af Historien, som viser Guds Handlemaade med sine Børn i alle Tidsalbre og blandt alle Folk, men især blandt Israels, det af Herren udvalgte Folk. Abraham fik derfor Forjættelsen angaaende sin Sæd, og Isak og Jakob fik disse Forjættelser bekræftede i deres Tid angaaende deres Efterkommere og kunde, med Profetiens Aand, atter meddele de samme og endnu hyderligere Forjættelser paa deres Efterkommere. Saaledes fortsattes Meddelelsen af Forjættelser under den patriarkalske Orden fra Slægt til Slægt indtil Kristus kom, i hvem alle Slægter bleve velsignede, skjønt ikke alle i lige høj Grad. Forjættelserne til Abraham og alle de andre trofaste Fyrste-Mænd blandt Israels vare begrundede paa deres Udvalgelse forinden de kom her paa Jorden, og denne Udvalgelse var sket, fordi de, ligesom Kristus, „elskede Retfærdighed og hadede Uret“ i deres første Provestand, medens en Del andre Mænd syntede. Disse store og ædle Mænd vare ikke de eneste, som vare saaledes begunstigede, men mange Millioner møde paa samme Tid det store Fortrin at være Herrens Ejendoms Folk, velsignede med en lang Række af inspirerede Profeter, indtil Frelseren

selv kom og udførte sit Forjningsværk iblandt denne udkaarede Slægt, som dog den Gang vare afvegne fra deres værdige Fædres retfærdige Stier. Forhærdelse var kommen over en Del af Israels, for at Evangeliet kunde blive tilbudt Hedningerne ogsaa, og saaledes alle Slægter blive velsignede.

Efterat Jesu Mission var fuldendt, Forjningsofferet bragt og Opstandelsen fra de Døde bleven en Virkelighed, begyndte et nyt Tids-Afsnit i Menneflægtens Historie. Evangeliets Husholdning afløste den mosaiske Husholdning med dens mange Skikke og Ceremonier, der havde tjent som Forbilleder paa Forjættelsernes Opfyldelse gjennem Kristus. Mægtige Mænd fik deres Tabernakler paa den Tid — Mænd og Kvinder, som havde Mod og Karakterstyrke til at optage Kampen paa Liv og Død, med Morkets rasende Skarer. Saabanne Mænd, som Apostlene, vare udkaarede til deres vigtige Mission, som skulde bringe en falden Verden Fredens Evangelium og dog ikke forstaae hverken dem selv eller deres Troesfæller, Brødre eller Søstre, Fred eller Sikkerhed for Liv eller Ejendom i denne Verden.

Derfor var det at de, som førend de kom her paa Jorden, haabede paa Kristus, ogsaa bleve forud bestemte efter hans Beslutning, som virker alt efter sin Villies Raad. Jesus kjendte sine trofaste Venner fra deres forrige Tilværelse sammen med ham i deres første Provestand og derfor siger han om dem: „Mine Faar høre min Røst og jeg kjender dem, og de følge mig; og jeg giver dem evigt Liv og de skulle ingenlunde fortabes og Ingen skal rive

dem af min Haand. Min Fader, som har givet mig dem, er større end Alle, og Jngen kan rive dem af min Faders Haand." (Joh. 10, 27—30.) Da den elskede Discipel paa sine sidste Levedage blev vist Verdens Tilstand i religiøs Henseende og Kristi Kirke allerede da var indskrænket til syv vaklende Menigheder i Lille-Asien, viste Herren ham de trofaste Hellige, som havde sejret gennem Forfølgelsens skrækkelige Storme og skriver om dem saaledes: „De have overvundet ved Lammets Blod og ved Ordet de vidnede, og de elskede ikke deres Liv indtil Døden". (Aab. 12, 11.) Det var saadanne Mander, at der behøvedes, og saadanne Mander, bleve udvalgte og sendte ved saadanne vigtige Lejligheder, at de maatte tjene som aandelig Lys blandt de mindre begavede eller udprægede Karakterer; at de maatte blive gjorte til aandelige Fyrster, som Herren forklarede til Abraham, og være Jordens Salt, som Jesus sagde til sine Apostle.

Som allerede hentydet til, skulde Abrahams Sød eller Efterkommere vorde utallige ligesom Stjernerne paa Himlen og Sanden ved Havens Bred. Abraham var saaledes udkaaret til at være Stamfaderen for Jordens talrigeste og mest velsignede Folketace. Af hvilken Grund? Forst fordi han havde vundet den Almægtiges Velbehag for han blev sodt, og dertil ogsaa i dette Liv havde lagt den samme urokkelige Tro og Hengivenhed for Dagen under de allerhaardeste Provelser, som Mennesker vel kunne udsættes for. Dernæst var der et endnu vigtigere Hensyn, som Gud tog i Betragtning, og det var, at Abraham vilde lære sine Børn efter sig, og gennem dem den øvrige Del af Menneskeslægten, at kende den eneste sande Gud og modvirke Afgudsdyrkelsen, som efter Pauli Forklaring,

var Djævel-Dyrkelse. (1 Cor. 10, 20.) „Da sagde Herren: skulde jeg dolge for Abraham det jeg gjør, efterdi Abraham skal visfeliggen vorde et stort og stærkt Folk, og alle Folk paa Jorden skulle velsignes i ham; thi jeg kender ham, fordi at han skal hede sine Børn og sit Hus efter sig, at de skulle bevare Herrens Vej, til at gjøre Retfærdighed og Dom; paa det at Herren skal lade det komme over Abraham, som han har lovet ham." (1. Moje. 18, 17—19) Abrahams utallige Efterkommere udgjorde dog kun en Del og maasse en forholdsvis ringe Del af Guds aandelige Børn; thi han (Gud) kaldes „den store Mandernes Fader". Det var derfor uden Tvivl begrundet paa visse retfærdige Hensyn, at denne udkaarede Del af Manderne skulde faa deres jordiske Legemer gennem den trofaste, gudfrygtige, fromme og af Gud velsignede Abraham, faa de ikke skulde begynde Livet, som Afgudsdyrkere og maasse af fanatiske Mødre i deres unge Alder blive oplærte i Afguderier eller hvad der var endnu værre, blive ofrede paa Afguds-Altret, men at de kunde blive oplærte om den sande Gud, lære at forstaa hans Love og faa Uledning til at adlyde dem og nyde Godt af dem i det jordiske Liv og siden hofte evig Salighed deraf. At Manderne Bærdighed eller Uværdighed er Marsag til Menneskenes forskjellige Forholde her i Livet, vil tænke Mennesker næppe betvivle, efterat have læst og overvejet de her fremsatte Grunde, men vi vil endnu anføre flere som, støtte denne vor Anskuelse. Paulus skriver: „Men vi vide, at alle Ting tjene dem til Gode, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte; thi hvilke han forud kjendte, dem har han ogsaa forud beskiftet til at vorde dannede efter hans Sons Billede, paa det han

fsulde være den førstefødte af mange Brødre; men hvilke han forud beskikkede, dem har han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem har han og retfærdiggjort; men hvilke han retfærdiggjorde, dem har han og herliggjort." (Rom. 8, 28—30.) Heraf se vi, at de som elskede Gud, vare efter hans Beslutning kaldte. Dernæst, at „hvilke han forud kjendte, dem har han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Sønns Billede, og at det var dem, der vare saaledes forud beskikkede, der bleve kaldte her i Livet og baade retfærdiggjorte og herliggjorte. Det var derfor en absolut Nødvendighed, at der maatte være en udkaaren Slægt paa Jorden, ligesom der var i Himmelen, og det var af den Grund, at saadanne Mænd, som Abraham, Isak og Jakob og en lang Række af hellige Mænd og Kvinder, vare udkaarede og velsignede af den Almægtige, for at være betroede det store Ansvar, som jordiske Forældre for disse ædle Aander, der vare udfete til at være Jordens aandelige Fyrster, og straalende Lys for deres Omgivelser i denne vor Fornedrelses Tilstand, hvor vi, lignelsesvis talt, ere i bestandig Taage eller Vælmørke, paa Grund af Tabet af den forrige Kundskab, som vi besad medens vi vare i vort første, aandelige, himmelske Hjem.

O! hvilke højtidelige Følelser vilde ikke gjenneustrømme os og fylde vore Hjærter med Glæde, naar vi betragte vore uskyldige Børn, og tænke paa at

de kun en kort Tid i Forvejen befaandt sig i Himlen, i Guds hellige Nærværelse, og nu ere anbettede os til Opdragelse. Denne Glæde vil vist nok være blandet med en vis Vængstelse, ved Tanken om det store Ansvar, som paahviler Forældre, idet Barnets Liv og Velsærd afhænger for en stor Del af dets Forældres Forhold til Gud og hans Anordninger. Dets Glæder eller Sorger; dets Levnets Retning enten i Retfærdighed eller Uretfærdighed; dets Lykkelighed eller Ulykkelighed heri Livet og hijsset; ja Livet selv er for en stor Del afhængig af Forældrenes Karakter og Tænkemaade. Derfor denne store Ansvarlighed, som dog saa faa betænke eller fuldeligen forstaa. Men for dem der fatte det skønne Forhold, der bestaar mellem Gud i Himlen og hans Børn paa Jorden, for dem opvækker disse Betragtninger de mest himmelske Reflektioner og forøger Kjærligheden til Gud, og Ønsket om at gjøre sig værdig den Tillid, som han har bevist os ved at betro os disse sine himmelske Børn til Opdragelse i deres anden Prøvestand. Mangen Moder vil, i det hun betragter Barnet som i Buggen drømmende sniler, give sine Tanker Form ved Øttringer, som disse, en Faders Følelser ved et Barns Fødsel:

„Velkommen, Du lille, Du kjære Gæst
Fra hertige Himmelsale,
Hvor Engle holdt nylig din Afstedsfest
Og endnu vil om Dig tale.“

(Fortsettes.)

Apostel Erastus Snows Begravelse.

Apostel, Erastus Snow blev begravet i Saltfostaden den 30te Maj. Liget henstod i Tabernaklet og fra

N. 8 til 12 passerede Folkemassen forbi Kisten i højtidelig Stilhed for at kaste et sidste Blik paa de kjære

Træk som nu vare kolde og stivnede, fordi den ædle Aand, som fordmul oplyvede dem, nu var borte. Forhøjningen og Skamlen hvorpaa Kisten hvilede var beklædt med hvidt og Blomsterdekorationer, men hvad der især tilbrog sig Opmærksomheden var et Mindesmærke af Blomster, forestillende en Portal af hvide Blomster paa grøn Grund, som var tilvejebragt ved en Komite paa mange Tusinde Skandinavers Bægne, som et sidste Erkjendtligheds Bevis de vare i Stand til at hde, hvad der nu var tilbage af den elskede Apostel.

Præsids Kloften 12, kaldte Apostelen Lorenzo Snow Forsamlingen til Orden og Begravelses Højtideligheden tog da sin Begyndelse. Påsønde Salmer bleve affjunge af Koret ledsaget af Orgelet, hvorefter følgende Brodre talte i Korthed, i følgende Orden: Apostel Lorenzo Snow; Stavs-Præsident for Utah-Stav, M. D. Smoot; Apostel John W. Taylor; Præsidenten for Saltjøstads-Staven, Angus M. Cannon; Raadgiveren, D. H. Wells; Ældste Andrew Jensen; Apostel, Franklin, D. Richards og Apostel, H. J. Grant, som derefter oplæste følgende skrevne Bemærkninger af Apostel, Moses Thatcher:

Erastus Snow er død! Hvor faa af de Sidste-Dages Hellige, ja hvor faa af hans intime Vennekreds forstod tilfulde at fatte hans godgjørende, uegennyttige Karakter.

Han var stor, thi han var god. En aandelig Kæmpe og dog ydmyg som et Barn. Nu og i Fremtiden, naar vigtige Spørsmåal angaaende Folkets Vel skulle afgjøres, vil Savnet ved hans Vortgang i Særdeleshed blive dybt og smerteligt følt. Naar den Byrde, som han bar uden at knurre, falder paa andre Skuldre, der i Forvejen have mange og tunge Ansvar,

hvor ville de da ikke føle Tabet af den der altid var villig og rede til at sætte sin Skulder til Læsset. Naar i Fremtiden Hadets voldsomme Yhu gennembyrde Forsølgelsens sorte Skyer og slaa ned over de Forsvarslojes Hoveder, hvem kan da indtage Erastus Snows Plads? Naar i Fredens Tider, bebragerriske Snarer opstilles i den umistænksomme Ungdoms Vej, hvem vil da kunne give de nødvendige gode Raad, der have lagt Grunden til mangt et veltilbragt Liv? Til hvem kan Ungdommen nu henvende sig for at finde et Kompas til at lede den gennem Livets urolige Hav, med den fulde Tillid, hvormed den gik til ham? I hvis medfølende Hjærte skulle de Bekymrede nu udøse deres Sorger? Hvem skal nu troste de Forladte, opmuntre de Sorgende, som han gjorde det? De Fattige kom til ham, og de Syge og trætte lagde deres Byrde paa hans Skuldre uden at gjøre Undskyldninger. Hvem vil nu bære dem?

Naar Tabet ved Erastus Snows Død ret forstås af Folket, vil mangan Taarefælde aabne sig og væde de Stier, hvor han timevis taalmodigt har staaet og lyttet til de Bekymredes Klager, medens hans eget Legeme var svagt, men naar han hørte om Andres Sorger, glente Erastus Snow sine egne.

Uden at tænke paa Følgerne har han i timevis staaet udsat for Ratteskulden, medens tankeløse Menneker have udøst deres Besværlinger for ham, som om hans trofaste Hjærte aldrig skulde kunde forsage.

Men nu er han død, og Venner faavel som Fiender have maattet opgive deres Fordringer paa ham. Hans jordiske Løbebane er til Ende, og Døds-aarsagen maa vi søge blandt det brændende Sand og de nøgne vulkaniske Klipper i det sydlige Utah, hvor han

har tilbragt sine bedste Aar. Mangen en Nat har hans hede, trætte Legeme, gjenneblæst af den kolde Nattervind, søgt Hvile paa Mexikos aabne Sletter eller under Sierra-Madre Bjergenes Graner. Hvilken Lou kunne de vente, der i deres blinde Iver for at gjenneføre Lovene, have berøvet ham Hjemmets Hygge og Pleje? For kort Tid siden blev han under prøvende Omstændigheder opereret paa sine Djne. Medens han udmattet af Smerte forjogte at jøve i et Bærelse og i en Seng, han ikke var vant til, paadrog han sig en alvorlig Forkjølelse, der endte med Døden.

For ikke lang Tid siden udbrød en haardt prøvet Broder i sin Sorg: „Seg vilde give mere i dette Øjeblik, om jeg kunde tale med Crastus Snow, end med nogen Anden, for han kunde sige mig, hvad jeg skulde gjøre i denne prøvende Time“.

Dovervej hans Livs Gjerning og se, hvor smukt og fuldkomment den nu i Døden ser ud: Som Uetemand og Fader var han om og sand, hjærlig og retfærdig; som Broder og Ven hengiven og usforanderlig; som Statsmand og Lærer dybtænkende og fremstjnet; som Forsvarer af konstitutionel Frihed tapper og standhaftig; som Guds Tjener trofast, hengiven og sand; høimodig mod Tjender, aabenhjertig mod Venner; standhaftig i Livet, trofast i Døden. Saaledes var Crastus Snow. Lad Navnkundigheden flette Kranje om faldne Heltes Pander. Lad Uergjerrigheden bejhnge sine Helte og med Staturer hædre dem, der her i Livet ildoste Blod i Stromme; vi ville derimod bevare Mindet friskt i vore Hjærter om de Gode og Trofaste, hvis Mission var livbringende, ikke dødbbringende.

Han har forladt os for at jamles med dem, der ere gaaede forud. Lad os forjætte hans Gjerning, følge hans Exempel, og naar Trouer vakle og Niger styrte sammen, skulle Hustru, Vorn og Venner henrykt hilse ham i hans himmelske Hjem.

Apostel, John Henry Smith, gjorde derpaa nogle Bemærkninger og sluttede med at oplæse Følgende fra Præsident Wilford Woodruff:

Elskede Brodre og Søstre!

Atter forger Israel over en af sine mægtigste Sonner. Døden er sjældent velkommen, og dersom vi i vor Blindhed turde domme, vilde vi sikkert synes, at det ikke nu, i disse Prøvelsens Dage, var en passende Tid at borttage saadanne trofaste, vise og forstandige Mænd, som vor Broder Crastus Snow, hvis Begravelse vi i Dag bevidne. Men han, som gjør alle Ting viseligen og godt, har fundet det passende at tage sin Tjener hjem til sig. Og vi kunne kun boje vore Hoveder og udbryde med Job: „Herren gav, Herren tog, Herrens Navn vare lobet.“

Vor nuværende Stilling forbyder os personlig at være hos Eder ved denne Gresbevisning, som vi her beviise mod vor nu hensovede Broder, hvis Bortgang fra denne Verden uden Tvivl er bleven fremskjndet af samme Grund som hindrer os fra at jamles med Eder. Denne nødvendige Fraværelse bedrover os meget, thi det vilde dog have været os en jørgblandet Tilfredshed at kunne have søjet vort Vidnesbyrd til vore Brodres om hans Dyd, Retfæffenhed, Medebønhed og øvrige Egenstaber. Vi have ingen Grund til at forge over ham; han har stridt den gode Strid, han har endt sin Gjerning, været tro og udholdende

og er nu indgaaet i en bedre Verden, hvis Herlighed intet Menneske kan fatte. Gid vor Bortgang maa blive som hans.

Craustus Snows Navn vil aldrig blive forglemt i Kristi Kirkes Historie. Fra sin tidligste Ungdom til sin sidste Dag kunde han altid findes utrættelig i Udførelsen af sine Pligter som den Højestes Tjener. Det kan uden Overdrivelse siges om ham, at han doede med Arbejdsfejen paa. I alle de Stillingen, han blev kaldet til at indtage — og de vare mange — udviste han altid de ædle Følelser, der karakterisere en Hellig. Betragte vi ham som en Evangeliets Budbærer, som en Lovgiver for Folket, som en Pioner, der var med til at faa Orkenen til at blomstre som en Rose; som en Apostel i Kirkens Raad, se vi ham som en Mand med overordentlige Egenstaber, en Mand hvis Duellighed og Karakterstyrke mærkede ham som en Leder, selv blandt store Mænd. Det vilde falde os vaakseligt at udpege nogen bestemt Livsstilling, som den hvori han især glimrede. Han var stor i Alt.

For Skandinaviens Sønner og Døtre var han maaske størst som Missionær — den første Apostel, der bar Vidnesbyrd om de glade Tidender i deres Fædreland. For den trætte Arbejder under den brændende Sol i sydlige Utah, var han velbekendt som den utrættelige Leder, der lagde Planer og arrangerede for deres Fremgang og gjorde en af dette Fastlands tørreste Egne mulig at bebo. Hans Forsigtighed, Klogskab og Fremsynthed bliver indrommet af Alle, og som Raadgiver havde han kun faa Overmænd. Hans modne Erfaring gav hans Ord en Vægt, der aldrig undlod at have Virkning paa hans Tilhørere. Og saa besad han de to Dyder, der

giver en Mand himmelsk Kraft — Retfærdighed og en ren Karakter. Naar en Mand besidder disse og et trofast Hjerte, og dertil fojer Ydmyghed, da kan han modstaa en Mængde af de Fristelser, der komme i hans Vej og overkomme mange Svagheder. Vi have Alle vore jmaa Svagheder; Gud har tilladt dem, paa det at vi maa lære at være ydmyge og overbærende mod Andre.

Zugen af os ere fuldkomne medens vi dvæle her. Men ved den, der i Ydmyghed forlader sig paa Gud, aldrig svigter i Kampen for det Gode og aldrig overtræder sine Pagter, ved ham kunne vi alle standse, beundre og søge ved Himlens Hjælp at efterligne. Men saadanne Mænd ere kun faa, men vi takke dog Gud for at de ere til at finde, flest maaske blandt de Hellige, som ere i Besiddelse af det hellige Præstedomme. I forreste Række blandt Saadanne er vor højtelskede Broder, hvis jordiske Levninger nu skal overgives til Graven.

I næsten 40 Aar har Br. Snow været en af den Herre Jesu Apostle. Som Saadan har han ofret sin Manddomskraft og sin Alderdoms Visdom. Som Saadan har han udført sine Missioner samt sin Pioner- og Lovgivningsvirksomhed. Vi ville søle Savnet af ham blandt de Døde med hvem han saa længe har været forbunden og blandt hvilke han ved sin Død var en af de ældste Medlemmer. Vi ville savne hans overlegue Domme-kraft, hans erfarne Raad, som vi saa meget trange til i disse Tider. Men vi takke Herren for, at om han fra Tid til Anden tager dem fra os, vi næst stole paa, forlader han os dog ikke ganske, men vedbliver at tilkjendegive os sit Bisald. Vi kunne troste os med, at dette er hans Rige og at han regjerer i Himlen og paa Jorden, og at lige fra en

Spurvs til en Apostels Dod, kjendes alt af ham.

Og videre, mine Brodre og Sostre, vi ere jo Guds Sonner og Dotre, og naar han kommer, skulle vi da ikke ogsaa blive ligesom ham, dersom vi ere trofaste. Jo, og naar den herlige Dag oprinder, vil det atter blive vort Privilegium her paa Jorden at møde, ej alene denne vor Broder, men Josef og Brigham og tusinde Andre, hvis Klæder ere tvættede hvide i Lammets Blod og som ved hans Forjoning ere jalvede til Konger og Præster for Gud, og som med ham skulle regjere i hans Rige. Maa vi Alle blive fundne værdige dertil og medens vi vandre her i Forkrænkelsens Land, lad os tage Exempel efter saadanne Værdige, som vor

Broder, Erastus, og først og fremst følge i hans Fodspor, der er al Netsærdighed, nemlig vor Herre Jesus Kristus, hvis Naade følge os Alle. Amen,

Willsford Woodruff,

paa Apostelraadets fraværende Medlemmers Vegne.

Koret sang Salmen: „Nærmere Gud til Dig!“ og Patriark John Smith opsendte Slutningsbønnen, hvorefter Mængden forlod Tabernaklet, og Kisten blev baaret ud, medens Musikkorpset vedblev at spille den sidstafjængne Salmelone hvorefter Broder Snows jordiske Tabernakel blev kjørt til dets sidste Hvilested paa Kirkegaarden.

Dødsfald.

Ældste, Niels Christensen døde i Kjøbenhavn den 9de Juli. Han blev født den 17de October 1847 i Rode paa Sjælland, og blev døbt i Kjøbenhavn den 22de Februar 1855. Han virkede trofast som Lærer i Menigheden indtil Sygdom hindrede ham; han døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Martha Kristine Gundersen døde den 1ste Juni i Saltfostaden. Hun blev født den 27de August 1824, i Norge, annammede Evangeliet 1853 og emigrerede til Utah tilligemed sin Mand og Børn i 1855. Hun var en elsket og trofast Sidste-Dages Hellig og vil mindes af mange Missionærer, for hendes opofrende Kjærlighed imod dem.

Indhold.

Et nyt Vidnesbyrd om Gud . . .	305	Beskikkelse	313
Red. Bem.:		Mandens Udødelighed	313
Om Udbredelse af det skrevne		Apostel Erastus Snows Dod . . .	316
Ord	312	Dødsfald	320
Et Tilbageblik	313		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Angare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Vorbing (R. Peterjen).